

бързо изстиналитъ ѝ устни, дръпна се и следъ мигъ изчезна между натежалитъ отъ снѣгъ дървета.

Ефросина отвори очи, направи нѣколко стѣпки съ прострѣни рѣще, следъ това колѣнннчи въ снѣга и дълго се кръсти.

— Света Ходегетрея и света София, свети Иоане, свети Лука, простете мене грѣшната ... Запазете го по друмове и клисури, презъ рѣки и невѣрни гори ...

Стана. И се отправи къмъ кѣщи. Съ пълно равнодушие изкачи стълбитъ. Нека василевсътъ я убие. Все едно. Животътъ ѝ нѣмаше вече никакъвъ смисълъ. Всичко ѝ бѣше вече все едно. Само нѣкаква безкрайна умора свеждаше тила ѝ.

Но когато спрѣ върху прага на трапезарията, сякашъ черно було падна предъ очитъ ѝ. Това, отъ което се страхуваше, бѣше станало.

Теофилъ бѣше изчезналъ.

ГЛАВА XII.

Като излѣзе отъ гората, Иваница премина една малка полянка и се намѣри предъ каменната — висока около шесть лакти — ограда на двореца. Намѣри твърде лесно малката тайна врата, и преди да я отключи се послуша. Стори му се, че чува нѣкакви стѣпки. Той бавно отвори вратата. Но отдавна неупотрѣбяваната брава леко скръцна. Иваница бързо надникна, и въ ослѣпителния си блѣсъкъ на снѣжната нощъ видѣ една висока тъмна фигура, която се разхождаше предъ вратата. Въ ржката си държеше копие.

— Кой е тамъ? — каза войникътъ и се приближи.

— По дяволитъ! — прокле въ ума си Иваница — значи тѣ сж пазѣли и тайната врата. И безъ да мисли много се хвърли срещу непознатия. Изненаданъ пазачътъ не успѣ да дигне оржжието си. Двамата мѣже паднаха на снѣга въ жестока смъртна борба. Но князътъ зашемети ромееца съ нѣколко удари по главата и успѣ да му върже ржцетъ съ кожения му коланъ. Следъ това го замъкна въ градината